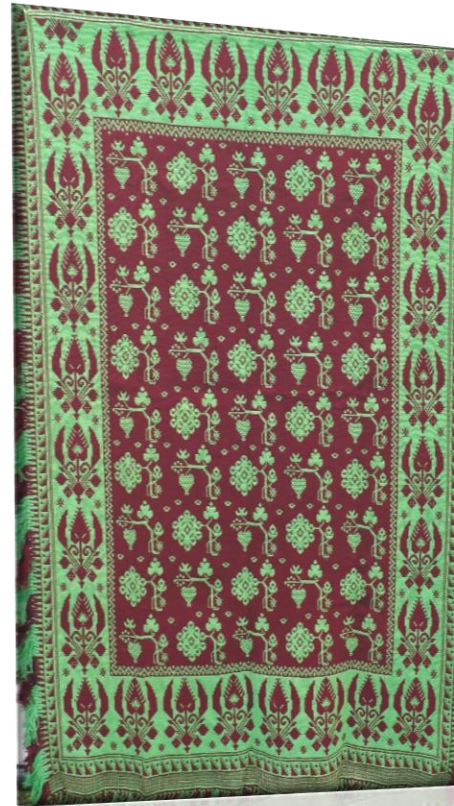

Tkanina dwuosnowowa

Tkaniny dwuosnowowe wykonywane są z naturalnej przędzy wełnianej, unikatową techniką, na drewnianych ręcznych warsztatach. Aby powstał dywan należy użyć dwóch wątków w dwóch kontrastowych kolorach oraz podwójnej, również kontrastowej osnowy. W ten sposób na krośnie powstają dwie tkaniny o splocie płóciennym, połączone ze sobą wzorem i bordiurą. W procesie tkania wzór wybiera się za pomocą cienkiej listewki zwanej „prątkiem”. Tkanina składa się z dwóch pojedynczych warstw o przeciwstawnych kolorach. W kompozycji można wyodrębnić pole środkowe wypełnione powtarzającymi się motywami gałązki winorośli, gwiazd, rombów lub „raczków” oraz szeroką, trójdzielną bordiurę.

Tkanina wybierana – perebory

Perebory to tkanina wybierana, wykonana na warsztacie tkackim, przypominająca haft ręczny. Tkana była przy użyciu bawełnianej osnowy oraz wełnianego wątku. Cechą charakterystyczną tkaniny jest stebnówka, która oddziela poszczególne części wzoru. Perebory to tkanina dwubarwna, w kontrastowych kolorach, o wzorach przede wszystkim geometrycznych (szachownice, okna, kwadraty, gwiazdy), roślinnych (przede wszystkim róże, bratki, lilie) lub zwierzęcych (najczęściej ptaki, np. gołębie, indyki, pawie). Ornamentów nie wymyślały tkaczki, były one odwzorowywane z wyrobów fabrycznych (kap, firan, obrusów). Stosowano także gotowe wzorniki do robót ręcznych.

Tkaniny przetykane, wielonicielnicowe – kostkowe tzw. radziuszki

Radziuszki to tkaniny lniane lub lniano-wełniane, dwubarwne, z drobnym ornamentem geometrycznym złożonym z kwadratów, prostokątów, rombów, krzyżyków, jodełek i linii zygzakowatych. Możliwości komponowania wzoru były nieograniczone. Radziuszki powstawały początkowo na wąskich krosnach, dlatego każda z nich posiadała bordiurę tylko wzdłuż jednego brzegu, aby dwie jednakowe tworzyły po zszyciu dużą symetrycznie zakomponowaną narzutę. Radziuszki wykorzystywano jako nakrycia na łóżka, zasłony.

Sejpak

Sejpak to tkany ręcznie materiał o specyficznym splocie. Tradycyjnie był tkany na wąskich krosnach, najczęściej wełnianym wątkiem na lnianej osnowie. Wyróżniał się ornamentyką opartą na ukośnych liniach i rombach, często zakończoną bordiurą w zygzaki. Jego nazwa pochodzi od gwarowego określenia „sejpać” – strzępić, siepać (się), skubać. Wzór sejpaka powstaje z dwóch geometrycznych motywów, powtarzanych w układzie szachownicowym. Dywany były ważnym składnikiem posagu dziewczyny i zdarzało się, że ten sam dywan przekazywano jako wiano przez kilka pokoleń.

Kilimy, pasiaki

Kilimy posiadają wzory o motywach roślinnych lub geometrycznych, często otoczone są bordiurą, cechuje je bogata skala kolorystyczna, od barw kontrastowych do pastelowych tonacji. W drugiej połowie XIX wieku ręcznie tkane kilimy zostały częściowo wyparte przez wyroby fabryczne, jednak wykonywane są nadal przez twórców ludowych i artystów. Najprostszymi motywami dekoracyjnymi były barwne pasy lub wzory geometryczne oraz stylizowane ornamenty roślinne.

Chodniki

Tkane były na tradycyjnych krosnach, w dwie lub cztery nicielnice, przy użyciu ścinków dziewiarskich.

Krajki

Krajki to tkane wzorzyste pasy lub wstążki stosowane w strojach ludowych do przewiązywania w talii lub naszywane na brzegi spódnic, zapasek i koszul. Oprócz zastosowania praktycznego, pełniły także rolę dekoracyjną. Zdobily i chronily przed przetarciem brzegi ubrań. Można tkać je na bardku lub kwadratowych tabliczkach.

